

Farní list

ZÁŘÍ 2017

ŘÍMSKOKATOLICKÁ
FARNOST SUŠICE

Nejhlubší schopností duše je schopnost oběti. V nejhlubším nitru člověka spočívá ono ticho a jasnost, z nichž vystupuje k Bohu oběť. Tohoto nejvnitřnějšího, nejtíššího a nejsilnějšího v člověku je oltář venku viditelným znamením. Stojí na nejposvátnějším místě chrámu, vyzdvižen na stupních z ostatního prostoru, který sám zase je oddělen od oblasti lidské práce, odloučen jako svatyně duše. Je pevně postaven na bezpečném podstavci jako opravdová vůle v člověku, který ví o Bohu a je odhodlán sám sebe pro něj nasadit. A na tom podstavci spočívá stolní tabule, mensa, dobře připravené místo, na kterém se přináší oběť. Žádné kouty, volná plocha. Žádné zcela temné, nejasné konání, nýbrž zjevné všem zrakům. Tak, jak má být konána oběť v srdci. Zcela jasná před zrakem Božím, bez výhrad a bez dvojmyslu.

Obojí však patří k sobě, oltář venku i oltář uvnitř. Onen je srdcem církve; tento je tím nejhlubším v živé lidské hrudi, ve vnitřním chrámu, jehož je chrám venku se svými stěnami a klenbami výrazem a po-

dobenstvím.

V posledních „Acta curiae“ (oběžník českobudějovické diecéze) našel jsem zajímavou inzerci - Nabídka oltářní menzy: „Na základě rozhodnutí biskupské konzistoře č. 22 z 19. 6. 2017 je možné farnostem do liturgického prostoru dlouhodobě vypůjčit zachovalou mramorovou menzu z katedrály sv. Mikuláše v Českých Budějovicích. Menza byla před opravou

katedrály rozebrána a uložena na biskupství, k odvozu je nutný autojeřáb a nákladní automobil. Rozměr vrchní desky je 3,3 x 1,16 x 0,12 metru, hmotnost cca 1,3 tuny, podstavec je z menších a

lehčích dílů. Administrátoři římskokatolických farností mohou zaslat návrh umístění menzy do 31. 8. 2017.“

A hned v mé hlavě začaly běžet myšlenky... Zrovna teď na opravě fasády fary pracuje p. Tomáš Franta, zkušený restaurátor a kameník, ten to dokáže namontovat. Má nákladní auto a zajistí dopravu, jenom ještě musím sehnat jeřáb, ale ani to nebude problém v Budějovicích, kde znám tolik firem...

Ale začneme pěkně od počátku. S příchodem II. Vatikánského koncilu nastala i liturgická reforma v našich farnostech. Mnozí z Vás pamatují 70. léta minulého století, kdy se v liturgii změnilo tolik věcí. Velmi jasným a zřetelným znamením liturgické obnovy byla i úprava liturgického prostoru. Mše svatá se začala sloužit v češtině, tváří k lidem. Vyžadovalo to i změnu tradičního umístění oltáře neboli obětního stolu tak, aby byl přizpůsoben k obnovenému způsobu slavení Eucharistie. Velmi často změna byla rychlá i prozatímní, častokrát i z důvodu nedostatku času nebo finančních prostředků. Co si budeme povídat, nároky na pořízení nového kamenného

oltáře jsou vysoké. Pro znázornění připomenu jenom některé liturgické předpisy z „Všeobecných pokynů k římskému misálu“, které stále zůstávají v platnosti:

259. Oltář, na němž se zpřítomňuje pod svátostnými znameními oběť kříže, je též stůl hostiny Páně. A lid Boží je volán, aby měl ve mši na této hostině účast. Oltář je též středem díkyvdání, kterým je eucharistie.

261. Oltář je pevný, jestliže je postaven tak, že je spojen s podlahou a nemůže tudíž být odstraněn.

262. V kostele má být obvykle pevný a posvěcený oltář, má být postaven odděleně od stěny, aby se kolem něho mohlo snadno obcházet a mohla se na něm slavit mše tváří k lidu. Má být na takovém místě, aby byl skutečně středem, takže se

k němu přirozeně obrací pozornost celého shromáždění.

263. Stolní deska pevného oltáře má být kamenná, a to z přírodního kamene, neboť tak tomu bylo v církvi odedávna a tak to odpovídá symbolice oltáře.

V současné době v děkanském kostele máme dřevěný, přenosný oltář, a je už i trochu nakousnutý broukem. Jsme na něj zvyklí a zatím je dostačující. Jenže právě teď se vyskytla jedinečná příležitost doplnit to, co nám chybí dle liturgických předpisů. Zdaleka nejde jen o předpisy, ale myslím si, že i po barevné stránce oltář z hnědočerveného mramoru bude krásně ladit k ostatním oltářům v kostele. Bude

skutečným středem každé Eucharistie. Po pravdě řečeno je dost velký a jeho umístění bude vyžadovat nové uspořádání liturgického prostoru presbytáře. Jedná

se ale zároveň o velmi vzácný oltář, který přes dlouhá léta byl hlavním obětním stolem v českobudějovické katedrále a celá řada našich biskupů pravidelně na něm sloužila Nejsvětější oběť. V současné době je demontovaný a uskladněný na biskupské zahradě. Je zabezpečený, ale zároveň leží pod širým nebem, takže vskutku je na něj docela žalostný pohled. Rozebraný na jednotlivé díly, zarostlý travou, mokne a čeká, kdo se ho ujme a opět přivede k původní kráse a službě Boží. No kdo jiný, než my...

(Romano Guardini,
O posvátných znameních.)
P. Marek Donnerstag

Na přelomu měsíce července a srpna se několik našich farníků připojilo k věřícím z různých koutů naší vlasti, aby se vydali v roce 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě na dalekou pouť do tohoto posvátného místa a při tom ještě navštívili i jiná známá poutní místa.

Tato pouť byla pro nás všechny velkým duchovním obdarováním. Už jen to, že tady u nás doma byly teploty kolem čtyřicítky, my měli v Lurdech, Santiagu i Fatimě maximálně 25 st., což bylo něco úžasného, i paní Hladká z CK tomu nemohla uvěřit, protože se bála tam v tomto termínu jet. Byli jsme na cestě celkem 10 dní a z toho jsme trávili 5 nocí nočními přejezdy v autobuse. I to jsme zvládli díky lůžkové úpravě autobusu. Byla to sice vždy trochu legrace nasoukat se do jakýchsi kotců, které vznikly přestavením sedaček, ale hlavně jsme leželi a nohy si odpočinuly. Před 5 lety jsme tuto pouť absolvovali normálním autobusem, a to se nedá srovnat, člověk se nemohl po noci strávené v sedě vůbec rozhybat.

První zastavení na naší pouti bylo v Paray-Le-Monial, to je malé městečko ve Francii, kde se řeholníci Marii Markétě

Alacoque zjevil Pan Ježíš jako Nejsvětější Srdce a od té doby se lidé modlí prvních 9 pátků v měsíci jako úctu k Božskému Ježíšovu Srdci, se všemi těmi zaslíbeními, které Pán Ježíš dal všem, kteří budou zbožně uctívat Jeho srdce.

Po návštěvě Paray–Le–Monial jsme se vydali do Lurd. Cestou jsme se ještě večer zastavili na krásném pokojném místě v Sept-Fons, kde jsme navštívili trapistický klášter a po krátké prohlídce jsme se připojili ke společné modlitbě kompletáře s místními bratry, kterých tam bylo kolem 70.

Pak jsme nočním přejezdem už doputovali do Lurd, kde jsme strávili téměř 3 dny. Bydleli jsme v bývalém klášteře, který byl obklopen nádherným parkem a nebylo to daleko od baziliky Panny Marie a místa zjevení Panny Marie sv. Bernardttě – jeskyně Messabielle. V neděli jsme se zúčastnili mezinárodní mše sv. v podzemní bazilice Pia X, kam se vejde přes 30.000 lidí, Prošli jsme v modlitbě i nádhernou křížovou cestu, která je zasazená do horského prostředí Pyrenejí a postavy jsou vyrobeny z bronzy v životní velikosti. Také jsme mohli využít možnosti koupele v zázračné, ale strašně ledové lurdské vodě, a to buď přitom prosit za uzdravení své nebo někoho jiného. Celá atmosféra Lurd byla nádherná a blízkost Panny Marie nás provázela na každém kroku. Po dva večery jsme se také účastnili i večerního světelného procesí s Pannou Marií. I když jsou v těchto místech neustále stovky lidí, panuje tady ticho, způsobené posvátností, která zde na každého návštěvníka ať chce či nechce dolehne, nebo každého umlčí pohled na desítky nemocných upoutaných na invalidní vozík, kteří doufají ve své uzdravení.

V pondělí večer jsme pak Lurdy opusili a nočním přejezdem se dostali brzy ráno do španělského Santiaga de Compostela, místa, kam z různých koutů země putují poutníci tzv. svatojakubskými

cestami. V Santiagu jsme prožili téměř celý den a mohli si toto poutní místo dostatečně užít, prohlédnout si katedrálu sv. Jakuba, kde jsou uloženy ostatky tohoto svěťce a dotknout se i jeho sochy, která je umístěna nad hlavním oltářem a na jeho ramena položením rukou složit všechny naše prosby a starosti. Také bylo pro nás velkým zážitkem zúčastnit se polední mše sv., kdy pokaždé po jejím skončení je rozhoupána obrovská kadidelnice a několikrát prolétne, čadící kadidlem, celou katedrálou, to je vždy doprovázeno výkřiky lidí, kterým kadidelnice letí přímo nad hlavou. Ze Santiaga jsme v odpoledních hodinách už zamířili do Portugalska – do Fatimy, kam jsme dorazili kolem 21. hodiny místního času, u nás to je 22 hod, na portugalských hranicích je totiž už časový posun. Získali jsme tak hodinu k dobru.

Fatima, to bylo jedno velké pohlazení duše. Kaple Zjevení, stará bazilika Panny Marie, nová podzemní bazilika, křížová cesta, návštěva rodných domků Hyacinty, Františka a Lucie a také hrobů letos svatořečených dětí ve staré bazilice. Do Fatimy jsem jela tentokrát také s předsevezetím, že ujdou po kolenou zhruba 400 m dlouhou kající cestu, kterou obětuji za uzdravení vztahů v rodinách, za obracení těch, kteří nevěří a za uzdravení našich přátel a známých. Podařilo se mi to a inspirovala jsem i další naše poutníky. Bylo úžasné, že zrovna touto dobou byl ve Fatimě také náš pan biskup Vlastimil na dovolené se svou rodinou. Ten koukal, když nás tam tolik Čechů uviděl. Ve středu to bylo poprvé, když se nám dostalo té cti večer předříkávat v češtině polovinu 3. části slavného růžence a druhý den pak pan biskup celebroidal naši českou mši sv. v Kapli Zjevení.

Fatima je místem pokoje a také naděje – Panna Maria řekla - „Mé Neposkrvněné Srdce zvítězí“.

Poselství z Fatimy je poselstvím míru a naděje pro lidstvo, vyzývá všechny k obrácení, modlitbě a pokání.

Fatimu jsme opustili ve čtvrtek po obě-

dě a vydali se na zpáteční cestu k domovu. V pátek jsme ještě navštívili benediktinský klášter Montserrat, který se nachází vysoko v horách ve Španělsku a mohli si tam prožít celý den. Pak už nás čekal jen jeden nocleh ve Francii a průjezd celou Francií, a Německem domů do Čech. Podle zprávy řidičů jsme na této pouti najezdili více než 7000 km a jim také patřila všechna čest, jak bezpečně vše zvládli a vždy s úsměvem a dobrou náladou řešili. Nebyla nouze o legraci a různé humorné historky.

V neděli ráno jsme šťastně dorazili do Sušice a v 8 hodin jsme naši pouť zakončili ještě společnou mší sv. v kostele Matky Boží, abychom našemu Pánu a Panně Marii poděkovali za ochranu a požehnání, kterého se nám na každém kroku dostávalo. Zvláštní bylo to, že nikdo z nás nepociťoval žádnou únavu, ale jen radost a pokoj v srdci. Také jsme všichni vděční paní Hladké, která nás celou poutí prová-

zela a podávala vždy vyčerpávající informace o každé zemi, kterou jsme projížděli a všech poutních místech, které jsme navštívili. Je to žena, která snad nezná únavu, úsměv na tváři a laskavost jí nikdy nepouští. Jako duchovní doprovod s námi cestoval P. Jan Bystrý z královéhradecké diecéze, a i jemu patří velký dík za jeho ochotu tuto pouť s námi prožít.

Myslím, že nikdo neodešel s prázdnou a je jen na každém z nás, jak se vším, co jsme obdrželi naložíme.

Anna Blažková

POUTNÍ SLAVNOST V LUKOVIŠTI

• • •

V sobotu 15. 7. 2017 se konala poutní slavnost v malinké vesničce Lukoviště. Pravdou je, že to nebyla normální poutní slavnost, protože kaplička je zasvěcena Nejsvětější Trojici. Ale tato slavnost už dávno byla. Datum slavnosti je totiž, jak jistě dobře víte, pohyblivé a odvíjí se podle toho, jak vyjdou Velikonoce. Vzhledem k tomu, že většina obyvatel vesničky jsou nevěřící, a tudíž by jim pohyblivé datum dělalo problémy, ponechali jsme pouť na výročí posvěcení. Právě tuto sobotu to byl rok, co jsme loni společně znovu vysvětili tuto naši nově opravenou kapličku. Prázdninový a letní termín je také lepší ohledně počasí, určitě je u nás tepleji a sušěji než na přelomu května a června a lidé mají také více času. Nicméně letošní rok si s námi pohrál, protože právě tuto sobotu, jak i hlásili v předpovědi počasí, byl nejchladnější a nejdeštivější den z celého července. Ale ani špatná prognóza nemohla nijak negativně ovlivnit naše nadšení. Prozíravě jsme si půjčili stan od hasičů z Kolince a v tom největším dešti zavření, aby na nás nefoukalo a nezahánělo, zpívali písně při harmonice a vozembouchu, jenž ovládali naši hudebně schopnější sousedé.

Ale pěkně od začátku. Mše svatá začala ve 14. h. přímo v kapličce, kdyby náhodou přišla nějaká ta přeháňka. Lidé schováni pod stanem, jiní stojící jen tak venku, pozorovali otevřenými dveřmi mši svatou, kterou celeburoval náš pan farář Marek Donnerstag. Mši doprovázela na elektrické varhany varhanice z Velhartic paní Löffelmannová a musím dodat, že velice

krásně. Po mši následovalo občerstvení – pivo, teplé párky a spousta dalších dobrot, které napekly místní obyvatelky. Při společném posezení si lidé mohli krásně a v klidu popovídat, pozdravit známé, které už dlouho neviděli a svěřit se svými starostmi, ale i radostmi. Jak dobře víme, svěřený žal je poloviční žal a svěřená radost je dvojnásobná radost. Do toho nám hrál, jak jsem se už zmínil, jeden soused na harmoniku. K večeru jsme pak opékali buřty, což udělalo radost hlavně těm mladším. Po setmění jsme zapůjčeným dataprojektorem od obecního úřadu promítali na bílou venkovní stěnu kapličky fotky z loňské oslavy, přičemž bylo zvlášť při vtipných komentářích fotek spoustu zábavy. Po dopití 50litrového soudku piva jsme pouť chvilku před půlnocí zakončili. To nás už tam zbyla desítka věrných a statečných „lukojštáků“, to tvrdý jádro.

Jinak se nás tam u kapličky sešlo tak kolem 70 lidí. Je to o něco míň než loni, ale přesto to stálo za to. Z nadšení přítomných lidí usuzuji, že jim toto červencové

posezení pod lípou u kapličky spojené se mší svatou, která byl sloužena za živé a mrtvé rodáky Lukoviště, udělalo velkou radost. A už se mnozí z nich těší, dá-li Pán, na příští rok. I vy jste srdečně zváni. Přijďte se pokochat překrásnou vesničkou a

poznat dobré lidi, kteří v Lukovišti rozhodně jsou. Žijí tam společně okolo kapličky, jak jedna velká rodina, a tak to přeci má být.....

A Bůh ukryt v tajemství Nejsvětější Trojice ať nám k tomu žehná a chrání nás.

Jiří Kopelent

Papežské misijní dílo dětí, Spolek Most České Budějovice
a Biskupství českobudějovické vás zvou na

POUŤ RODIN

16. září 2017

HORY MATKY BOŽÍ

celebruje otec Tomas van Zavrel

15⁰⁰ paralelní program pro rodiče a děti

16⁰⁰ příležitost ke svátosti smíření

16³⁰ modlitba růžence

17⁰⁰ mše svatá

*se zvláštním důrazem na rodiny s dětmi
mše sv. bude obětovaná za rodiny, novomanžele a snoubence*

Sušická pouť

Pátek 1. září:

20.30 – Nikodémova noc - kaple Anděla Strážce (křesťanské chvály)

Sobota 2. září:

9.00 – 12.00 a 14.00 – 17.00 otevřený kostel a každých půl hodiny duchovní slovo o andělech v podání místních kněží

16.45 – pobožnost křížové cesty (začátek u řeky)

18.00 – kaple Anděla Strážce – mše sv., celebruje fr. Kliment Mikulka OP, po mši svatě udělování novokněžského požehnání

Neděle 3. září:

7.30 – děkanský kostel – mše sv., celebruje P. Bohuslav Švehla

9.00 – kaple Anděla Strážce – mše sv., celebruje P. Marek Donnerstag, Th.D. farář

11.00 – **hlavní poutní mše sv. v kapli Anděla Strážce, celebruje fr. Vojtěch Soudský OP, plzeňský biskupský vikář pro školství a vzdělávání**

18.00 – kostel Nanebevzetí Panny Marie – mše sv., celebruje P. Jan Ev. Hladík, OFMCap.

Pondělí 4. září:

8.00 – kaple Anděla Strážce – mše sv. na závěr, celebruje P. Kryštof Javůrek, OFMCap.

Příležitost ke sv. smíření (na Andělíčku): sobota 16.00 – 18.00; neděle 8.00 – 11.00
Sbírka bude určena na úpravy liturgického prostoru děkanského kostela sv. Václava v Sušici.

Všichni jste srdečně zváni!

sobota 23. 9. 2017 v Táboře - program od 9.00

Přednášky pro dospělé - Kateřina Lachmanová, Mons. Pavel Posád, prof. Karel Skalický, prof. Martin Wais, doc. Tomáš Machula a mnoho dalších

Program pro děti a mladé - tématické hry, tvořivé dílny, fotbal, lanový park, ...
Pontifikální mše svatá s otcem biskupem Vlastimilem Kročilem v Klokotech od 15.00

Ze Sušice pojedeme společně autobusem. Odjezd v 6.30 od děkanského kostela, předpokládaný návrat v 18.30. Cena: dospělý 300 Kč, dítě 250 Kč (vstupné a doprava). Přihlašujte se v sakristii děkanského kostela sv. Václava v Sušici. Platí se až v autobusu.

Šárka a Vojtěch Šmídovi

KAPLE DVANÁCTI APOŠTOLŮ, KAPLE SV. ANTONÍNA

• • •

Kaple Dvanácti apoštolů se nachází v Kašperských Horách, před místní částí Cikánka, v ohybu Vimperské ulice (silnice) u polní odbočky k osadě Kavrlík. Kaplička je zděná, z kamene v podobě téměř hranolu. Průčelí tvoří široce roztažený trojúhelný štít vyzděný v síle cihly. Je zastřešena jednoduchým oplechovaným pultem se sklonem dozadu. Ve středu je výklenek se segmentovým obloukem, uzavřený železnou mříží. Původně byl výklenek až k zemi. Tato stavbička je údajně nejstarší z kašperskohorských kaplí a měla vzniknout již v době výstavby hradu Kašperk. Přilehlé pole se nazývalo „Pole mrtvých“ a majiteli tohoto pozemku patřila i tato kaple. Jméno pole ukazuje na to, že tu mohlo být pohřebiště příslušné k hradu Kašperku a jemu patřícím vesnicím. Jak se uvádí v jedné z místních pověstí, tak se při práci na polích v okolí kaple téměř každoročně vyorávaly lidské a koňské kosti. Lidé tvrdili, že jsou to pozůstatky z bitky, která se zde udála mezi místními havíři a houfem husitů. Na místě, kde kašperskohorští havíři zvířezili, byla potom vybudována tato kaplička, která teprve za jednoho pozdějšího faráře obdržela své dnešní jméno. Ke kapli se vztahuje i zcela zvláštní pověst o ufaté mluvící hlavě. Za jakýsi odporný zločin byl jistý mladý tovaryš odsouzen k

smrti. Mohl však získat milost, kdyby mu nějaká čistá panna dobrovolně nabídla ruku k věčnému svazku. Po tři dny stál nešťastník připoután na náměstí, ale dívky, které jej tady mřjely, klopile studem oči a dělaly jakoby chlapce neznaly. A tak byl tovaryš třetího dne odvečen k vápenici u Cikánky a tam sřat. U popraviště seděla v trávě mladička dívka, která měla nebohého chlapce upřimně ráda. Do její náruče se skutálela zkrvavená hlava. K dívce zvedla oči a zasténala: „Rézi, proboha, pomoz mi!“ Děvče nemohlo nic jiného, než hladit rozčuchané vlasy popraveného a políbit jej na bledé rty. Potom hlava ještě zařeptala: „Pán Bůh ti zaplať, Rezičko, teď už patříš mně!“

A pak umkla navždy. Když lidé na toto místo přispěchali, bylo děvče již mrtvé, ale v rukou stále ještě svíralo zkrvavenou hlavu. Na památku této zvláštní události byla na tom místě vystavěna kaple, která podle soch Dvanácti apoštolů, které tu prý stály získala své jméno.

Kaple sv. Antonína nalezneme v cípu Kubic Vimperská a Besední. Jde o šestibokou zděnou stavbu pod jehlancovou střechou, na vrcholu s makovičkou a křížem. Stěny jsou členěny slepými, valeně klenutými nikami s vysazenými vysokými klenáty. Obdélný vstup není rámován, vrcholí vysokým klenátem. Dveře jsou dřevěné, novější, zhotov

vené podle původních.

V městské kronice se uvádí, že zděná kaple s obrazem sv. Antonína Paduánského, od neznámého zakladatele, byla

udržovaná věřícími, kteří u ní „drželi“ o večerech v oktávu sv. Antonína modlitby. První zmínka o kapli je z roku 1719, kdy kašperskohorská měšťanka Kateřina Fuchsová žádala o povolení vystavět ve městě kapli sv. Antonína Paduánského. V roce 1861 byla kaple již velmi zchátrala a poničená a proto ji město vlastním nákladem opravilo a vybavilo novým zařízením. Tutéž kapli Kašperskohorští nově vystavěli v roce 1897 a 25. dubna téhož roku ji požehnal místní děkan P. Hirschrodt. Z původního zařízení se dochoval obraz malovaný na dřevěné desce představující stojícího patrona kaple sv. Antonína Paduánského a sv. Archanděla Michaela. Tato památka z 19. století je z bezpečnostních důvodů uložena na faře v Kašperských Horách. Františkánský světec, sv. Antonín z Padovy byl ctěn jako patron milujících se lidí, žen, dětí, poutníků, pekařů a horníků. Lidé ho vzývali (a dosud vzývají) s prosbami za znovunalezení ztracených věcí, také za šťastný porod, proti horečce, proti nemocem dobytka, proti válečným útrapám a proti moru.

Václav Pikeš

KAPELKA

Zveme všechny děti od 4 let na zpívání s kapelkou.

Scházíme se každý čtvrtek od 16.15 hod. do 17.15 hod. v Sušici na faře. Hrajeme hry, soutěžíme, hravou formou se učíme nové písničky.

Na mši pak zpíváme každou 1. neděli v měsíci.

Těšíme se na vás.
733 741 863 (Zdiška),
606 054 651 (Dáša)

Zdiška a Dáša

POUŤ K NAŠÍ PANÍ DO CISTERCIÁCKÉHO KLÁŠTERA VE VYŠŠÍM BRODĚ

Církev od nepaměti oslavuje událost, kdy Matka Boží Panna Maria byla vzata s duší i tělem do nebeské slávy. Nespočetně chrámů po celém světě je zasvěceno Panně Marii a jejímu Nanebevzetí. Jedním z nich je i chrám v cisterciáckém klášteře ve Vyšším Brodě. Právě

do tohoto klášteře jsme s přáteli 15. srpna putovali. S tamními mnichy a dalšími poutníky jsme oslavili její Nanebevzetí a prosili nejen za naše aktuální potřeby, ale i za celou církev, která si v tomto roce připomíná 100 let od události ve Fatimě.

Vyšebrodský klášter je jedním z nejstarších v naší diecézi. Jeho počátky sahají do poloviny 13. století. Zároveň se jedná o jedno z nejdlehlších míst naší vlasti. Je odtud blíže do rakouského Lince, než k nám do Sušice. Znovuobnovení mnišské komunity po konci komunistické totality je velkým hrdinstvím a svědectvím. Tato obnova samozřejmě neustále probíhá. Klášter byl v době komunismu rozprášen nejen personálně, ale také drasticky zdevastován stavebně.

Stojí za zmínku, že v klášteře je uchovávána jedna z nejcennějších národních památek, tzv. Závěšův kříž, v jehož středu je vsazen kousek dřeva z Kristova kříže. K dalším cennostem patří unikátní varhany, jejichž kvalita předčí i varhany v mnoha katedrálách, jak před nedávnem ocenil světoznámý varhanář Gerhard Grenzing, jenž je pověřen stavbou varhan do svatovítské katedrály. Nelze opomenout ani obraz vyšebrodské Madony, který patří ke skvostům gotického sakrálního umění. Za prohlídku stojí celý klášter, který nabízí několik prohlídkových okruhů. V areálu se nachází poštovní muzeum, kavárna a prodejna, v které lze zakoupit klášterní produkty a duchovní literaturu.

Během posledního půl roku byl restaurován a nově vyzlacen hlavní oltář. Oprava hlavního oltáře se stihla dokončit právě na svátek Nanebevzetí Panny Marie a byla na něm sloužena Slavná asistovaná Mše svatá v klasickém římském ritu podle misálu z roku 1962. Skvělý hudební doprovod obstaralo Literátské bratrstvo pod vedením profesora Jiřího Churáčka. Je obdivuhodné, že financování opravy hlavního oltáře proběhlo pouze z darů věřících, kteří se do Vyšebrodského kláštera vydávají jak z české, tak z rakouské strany hranice. Čeští i němečtí věřící se ve Vyšebrodském klášteře setkávali odjakživa, stejně jako tomu bylo v mnoha dalších kostelích na Šumavě. Sjednocovala je nejen katolická víra, ale i liturgický jazyk – latina. Bylo opravdu zážitkem konečně

pochopit a prožít celou „logiku“ sakrálního prostoru, tak jak byl zamýšlen, včetně hudebního doprovodu a jazyku liturgie. Byl to povzbuzující zážitek, připomínka toho, že jsme povoláni k věčnému životu, že jsme Boží děti...zároveň s tím se v nás mísil pocit, že nám tenhle poklad nikdy nikdo neukázal, nebyl „vytažen“ ani ve svátek jako rodinné stříbro a co hůř, jeho hodnota byla snižována a dehonestována. Jako kdyby všechno nové bylo dobré a neomylné a všechno staré už překonané a špatné.

Překonané a nepotřebné se může zdát také mnišství jako takové. Na webových stránkách kláštera je krátká úvaha o tom, k čemu jsou mniši povoláni: „Mniši jsou povoláni, aby sloužili celému společenství a stali se kořeny stromu. Jako kořeny čerpají výživu ze země a předávají ji celému kmeni, větvím, listům a plodům, tak mnich předává milost a život, které přijímá, celému tělu církve, všem křesťanům. Mnich je jako srdce, které pumpuje do celého těla krev.“

Tato pouť nám také přinesla milá a překvapivá setkání, dokonce i se známými kněžskými tvářemi. Pán Bůh má smysl pro humor a pro detail! :-). Návštěvu kláštera ve Vyšším Brodě doporučujeme, jistě stojí za podniknutí téměř tříhodinové cesty.

Petr a Tereza Jáchimovi

PRÁZDNINOVÝ VÝLET VLAKEM DO PUTIMI

• • •

V sobotu 19. srpna se konalo v Putimi již tradiční setkání přátel dětského katolického časopisu Duha a Papežských misijních děl.

Tento rok přijel na setkání i otec biskup Karel Herbst, se kterým jsme měli možnost prožít mši svatou. Otec biskup je původně selesián a léta byl kromě jiného také předsedou katechetické subkomise ČBK. I když jsme měli obavy z počasí, jestli nezmokneme, sešlo se nás na nádraží osm dětí a tři dospělí. Cesta vlakem nám rychle uběhla a pro některé děti to bylo poprvé. Z Ražic jsme se vydali pěšky krásnou cestou přes louky, kde děti objevovaly žaludy, šípky, kytky, stromy, šneky, slimáky, žabky a vše bylo potřeba vlastnoručně vyzkoušet. Největší objev byl učiněn v lesíku u rybníka, kde jsme našli spoustu velkých, zdravých hříbů, které pak budily obdiv u kolemjdoucích. V Putimi jsme přešli kamenný most, děti se pozdravily se sochou vojáka Švejka a už jsme měli před sebou faru i kostelík svatého Vavřince.

Na krásné farní zahradě bylo velmi živo. Po mši svaté se zde děti i dospělí mohli občerstvit výborným jídlem, popovídat si, zapojit se do besedy s otcem biskupem Karlem, zahrát si, vyrábět, nebo si koupit něco pěkného u stánku Papežského misijního díla a tím udělat i dobrý skutek.

Všichni obdivovali velkého papouška pana faráře. Toníkovi, Kačce a Elišce se asi nejvíc líbila střelba ze vzduchovky na lízátko, Janička, Liduška, Andrejka, Barunka a Lucka daly přednost vyrábění a malování. Stihli jsme navštívit i malou rodinnou ZOO nedaleko fary. Na závěr bylo pro všechny připraveno divadelní představení „O Všudybylovi“, které zahrál Pepíno z divadla Studna z Českých Budějovic. Všichni byli do hry zapojeni, takže se zpívalo, tleskalo, mrkalo a bylo veselo. Velké díky patří organizátorům této akce, kterými jsou redaktori českého vydání časopisu Duha P. Tomáš Cyril Havel a Mgr. Eva Muroňová.

Večer do Sušice jsme přijeli spokojení z krásně prožitého dne. Bohu díky. Fotografie naleznete na www.farnostsušice.cz

Šárka a Vojtěch Šmídlovi - katecheté

NOVÉ LUSTRY V KOSTELE V KOLINCI

• • •

Kostel sv. Jakuba v Kolinci zažil v létě změnu vnitřního osvětlení. Již na poutní slavnost sv. Jakuba, která se slavila v neděli 30.7.2017, byl kostelíček ozářen novými lustrami. Původní křišťálový lustr spadl na štědrý den někdy začátkem 90 let. Od té doby byl kostel osvětlen pouze průmyslovými světly halogenovými a po opravě elektroinstalace v létě 2011 výbojkovými světly. Světla sice bylo dost, nicméně do interiéru starobylého kostela se tyto lust-

ry moc nehodily. Z iniciativy paní Hálové, paní Makrlíkové a paní Prexlové došlo k opravě starého (nikoliv tedy však původního, který spadl) ale menšího, který v kostele kdysi taky visíval a byl rovněž poškozen. Opravu provedli ve střední uměleckoprůmyslové škole v Kamenicém Šenově pod vedením mistra Tomáše Siebera za částku 15 000 Kč. Aby nebyl osamocen, byly vyrobeny podle vzoru starého ještě dva nové lustry v dílně

sklářského mistra pana Petra Nemleina rovněž z Kamenického Šenova, který všechny tři lustry přivezl a do kostela nainstaloval. Cena výrobních lustrů byla 9600 Kč za jeden. Tak nyní visí v kostele lustry tři. Na lustry se postupně vybíraly peníze při

Noci kostelů a při dalších akcích, případně dárce postupně peníze darovali na účet farnosti. Vybralo se celkem 45 860 Kč. Tímto bych také chtěl všem dárčům moc poděkovat. Zbytek peněz se bude investovat do dalšího osvětlení kostela.

Při poutní slavnosti, kterou doprovázel místní pěvecký sbor Kos, byly lustry slavnostně požehnány. Lidí se přišlo podívat na nové lustry víc než dost. Kostel doslova praskal ve švech. A tak si lze jen přát, aby lustry mohly svítit všem lidem na cestu do Božího království nejen o poutní slavnosti, ale i každou neděli.

Jiří Kopelent

CHYSTÁ SE

**Pá 1. 9. až
Ne 3. 9.**

Sušická pouť na Andělíčku. Hlavní mši svatou v neděli v 11.00 hod. celebruje fr. Vojtěch Soudský OP, plzeňský biskupský vikář pro školství a vzdělávání.

So 16. 9.

Setkání rodin v Horách Matky Boží v sobotu 16. září.
15.00 program, 17.00 mše sv, celebruje P. Tomas van Zavrel.

So 23. 9.

Celodíeczní pouť Klokoty - Tábor
přednášky pro dospělé, program pro děti i mladé,
mše sv. s otcem biskupem Vlastimilem v Klokotech.

So 9. 9.

Dobrá Voda od 14 h mše svatá s generálním vikářem Mons. Davidem Henzlem na poděkování za dary skleněných artefaktů v kostele sv. Vintříře (darováno od spolku sv. Vintříře)

So 16. 9.

Od 11 h pouť na Hůrce a od 14 h pouť na Mouřenci

Ne 17. 9.

Žehnání kaple ve Vaticích se mší svatou, biskup Mons. Pavel Posád.

Vydává Římskokatolická farnost Sušice, Bašta 54, 342 01 Sušice

tel.: 376 523 368, e-mail: info@farnostsusice.cz

č. ú.: 821 360 329 / 0800

<http://www.farnostsusice.cz>

redaktor: Aleš Jahoda, sazba: Tomáš Jahoda

e-mail: farnolist@farnostsusice.cz

Farní list č. 9 / 2017 (153), vyšel dne 27. 8. 2017.

Uzávěrka dalšího čísla v neděli 24. 9. 2017.